

Hoofdstuk 1

Engeland, Greendale, 1817

Met een vriendelijke glimlach liet Andrew zijn blik over de vele mensen dwalen, die zich in een van de grote vertrekken van Anderson Hall verzameld hadden. Het ging er hier minder chic aan toe dan in het bruisende Londen, waar hij tijdens het uitgangsseizoen gewoonlijk kwam. Het leek wel alsof het halve dorp zich op Anderson Hall verzameld had. Toch maakte dat dit feest niet minder gezellig.

Hoewel hij de zaal – die hij voor het eerst betrad sinds zijn aankomst op het landgoed – graag wat beter zou willen bekijken, bedwong hij zijn voeten en bleef hij keurig achter zijn vriend William Anderson lopen. Will voerde hem tussen het gedrang door mee naar de andere hoek van het vertrek, waar zich een deftig ogende man bevond. Andrew volgde Will in zijn kielzog, Wills jongere zusje Rosemary liep aan de arm van haar broer met hen mee. Met haar zestien jaar werd ze nog niet zo heel vaak voor sociale gelegenheden uitgenodigd en Andrew kon aan de glinstering in haar ogen zien dat ze enorm van deze avond genoot. Ze had haar donkere pijpenkrullen opgestoken in een poging ouder te lijken dan ze was. Een enkele krul omlijstte haar vrolijke gezicht. Met haar zijden jurk viel ze iets uit de toon bij een aantal minder rijke jongedames die op het feest aanwezig waren en lang niet zo elegant gekleed gingen, maar Rosemary scheen het zelf niet te merken.

‘Burggraaf Woodbourgh’, zei Will, ‘mag ik u voorstellen aan mijn beste schoolvriend, Andrew Moore? Andrew, dit is burggraaf Woodbourgh, een vriend van mijn vader.’

Andrew schudde de oudere heer de hand, waarna de man ook Rosemary begroette.

‘Andrew en ik hebben samen op de universiteit in Oxford gezeten’, legde Will uit. ‘We hebben beiden onze bul gehaald en inmiddels tijdens onze grand tour de mooiste plekken in Europa gezien. Nu vond ik het tijd om hem eens kennis te laten maken met het prachtige Greendale.’

‘Dat is een goed idee, jongen.’ Burggraaf Woodbourgh knikte. Hij richtte zich tot Andrew. ‘Greendale mag dan geen stad in het roemrijke Italië zijn, maar ik hoop dat u toch een goede tijd zult hebben in ons mooie dorp.’

‘Dat zal vast. William heeft er zo hoog van opgegeven.’ Will keek hem onschuldig aan. Hij had Andrew tijdens hun jaren in Oxford eindeloos vaak vol enthousiasme over zijn geboorteplaats verteld en hij had deze plek niet idyllischer af kunnen schilderen. Gisteren was Andrew op uitnodiging van Will vanuit zijn ouderlijk huis in Rochester naar Greendale gekomen voor een lange logeerpartij op Anderson Hall, het landgoed van Williams familie. Wat hij tot nu toe van Greendale had gezien, had inderdaad indruk op hem gemaakt. Na een hobbelige reis van vier uur in het rijtuig had Andrew samen met Will en Rosemary genoten van een heerlijke rit te paard. Zo hadden broer en zus hem kennis laten maken met de omgeving. In een wei hadden ze gepicknickt aan een klaterend beekje en Andrew moest toegeven dat hij nergens in Londen noch in Italië zulke natuurgebieden had gezien. Ja, hij zou het hier best naar zijn zin hebben. ‘Ah, daar zie ik lord Tate. Aan hem wil ik je ook nog voorstellen.’ Ze namen afscheid van burggraaf Woodbourgh en vertrokken naar de andere kant van de zaal. Mensen deden hun best

om ruimte te maken en hen erdoor te laten, maar toch lukte het niet altijd om door te lopen. Toen hij bijna op Williams hielen trapte, richtte Andrew zijn ogen op de vloer, die glom in het kaarslicht. Hij was waarschijnlijk speciaal voor het feest opgepoetst.

Andrew liet zijn blik verder door de zaal gaan. De ruimte was ingericht in Franse stijl, met veel lichte kleuren en elegante vormen. Aan het cassetteplafond hing een immense kroonluchter. De aanblik van alle pracht en praal in de ruimte die slechts als ontvangstaal diende, maakte Andrew benieuwd naar wat ze met de eetzaal gedaan hadden.

‘Will.’ Rosemary pakte haar broer bij zijn arm. ‘Ik zie Emma Flintshire met haar familie, is het goed dat ik even naar haar toe ga?’

William klopte haar vaderlijk op haar hand en knikte. ‘Dat is goed, maar zorg dat je terug bent voordat het diner begint. Je weet dat we na vader en moeder de dinerzaal zullen betreden en je wilt een hongerige meute niet te lang laten wachten.’

Rosemary knikte en glimlachte naar Andrew, voor ze zich naar haar vriendin haastte. De zaal vormde een kleurenpalet van jurken, gemengd met de donkere pakken van de mannen. Andrew had niet geweten wat hij moest verwachten van een feest ter ere van de opening van het jachtseizoen. In Rochester had hij zoiets nooit meegemaakt, maar volgens William organiseerden zijn ouders elk jaar een groot feest waarbij het eerst geschoten hert van het seizoen als hoofdgerecht werd opgediend. Andrew hoopte maar dat het een flink dier was, nu er zoveel gasten waren. Hij wilde er een opmerking over maken, maar Wills vader stapte op een verhoging en nam het woord. Het drukke geklets verstomde tot een zacht geroezemoes.

Meneer Anderson heette iedereen welkom en eindigde met de woorden: ‘Als mijn zoon en dochter zo vriendelijk willen zijn

om zich bij hun moeder en mij te voegen, dan stel ik voor dat we nu aan tafel gaan.' Zijn ogen gleden over de aanwezigen, kennelijk op zoek naar William en Rosemary. William keek eveneens rond en Andrew hoorde hem mopperen over Rosemary, die niet op tijd terug was. Nog geen seconde later dook ze met een verontschuldigende glimlach naast hen op.

De mensen maakten ruimte om broer en zus erdoor te laten en ze betraden de dinerzaal. Drie lange tafels waren voorzien van witte tafelkleden en zilveren kandelaars. Langs de zijanten van de zaal stond het personeel in een lange rij opgesteld om hen te bedienen. De familie Anderson nam aan het hoofd van de middelste tafel plaats. Andrew werd als eregast naast Rosemary aan tafel gezet, schuin tegenover William en te ver bij elkaar vandaan om samen een gesprek te kunnen voeren. Daarom praatte Andrew met Williams ouders over de rust van Greendale in vergelijking met Londen, waarbij zij hem uitgebreid naar zijn bevindingen vroegen.

De soepkommen werden afgeruimd. Op tafel verschenen nu grote schalen met stukken vlees, terwijl de gasten een bewonderend 'oh' en 'ah' lieten horen. Het hert was heerlijk mals en Andrew genoot met volle teugen van de maaltijd. Toen hij de laatste hap nam, viel hem op dat een jonge vrouw die al een paar keer zijn kant opgekeken had, hem alweer op zat te nemen. Andrew depte zijn mond af met zijn servet en nam een slok water. Zou ze nog steeds kijken? Met zijn ogen zocht hij de rij af tot hij haar gevonden had. Inderdaad staarde ze nog steeds in zijn richting. Maar ze keek niet naar hem. Andrew wierp een blik opzij. Het was Rosemary, op wie de vrouw haar aandacht gericht had.

Juist op dat moment beantwoordde Rosemary de blik van de jonge vrouw met een glimlach. Dat verbaasde Andrew. Hij had niet verwacht dat Rosemary haar zou kennen. Hoewel ze blij-

baar voor het feest was uitgenodigd, was duidelijk dat ze niet tot dezelfde klasse als de familie Anderson behoorde.

Andrew was niet van plan verder aandacht aan de vrouw te besteden, tot zijn oog viel op de vreemde bewegingen die de handen van de jonge vrouw maakten. Het leek wel alsof ze Rosemary daarmee iets duidelijk probeerde te maken. Tot zijn verbazing scheen Rosemary nog iets terug te gebaren ook. Wat gebeurde hier? Andrew sloeg de onbekende vrouw gade, die nu naar Rosemary knikte en daarna haar aandacht weer op haar bord richtte.

Ze leek iets ouder dan Rosemary, maar jonger dan hij zelf was. Ze had een lieve uitstraling en een eenvoudige wrong in haar blonde haar. Hij had een gevoel alsof hij haar eerder gezien had. Maar waar? Ze wendde zich tot de heer naast haar, die haar blijkbaar iets gevraagd had. Zou ze met hem meegekomen zijn? De man was goed gekleed, maar Andrew geloofde niet dat William hen aan elkaar voorgesteld had. Hij kwam hem in ieder geval totaal niet bekend voor.

Andrew nam nog een slok van zijn wijn en liet een jonge bediende zijn bord meenemen. Hij wist niet hoe Rosemary zou reageren als hij naar een van haar kennissen zou vragen. Zijn nieuwsgierigheid zou moeten wachten tot na het diner. William zou hem wel kunnen vertellen wie de jonge vrouw was.

Het duurde nog minstens een uur voordat mevrouw Anderson opstond en aangaf dat het diner voorbij was. De dames volgden hun gastvrouw naar de salon, terwijl de heren in de eetzaal achterbleven. Port en sigaren werden rondgedeeld en Andrew wist dat hij nu zijn kans moest grijpen om meer over de onbekende vrouw te weten te komen.

‘En hoe bevalt je eerste jachtseizoensfeest?’ William keek hem vragend aan, terwijl hij hem de fles port aanbood.

Andrew schonk zichzelf een beetje in, voordat hij de fles aan de wachtende man naast hem gaf.

‘Bevalt me prima. Jullie hebben hier goed wild rondlopen.’ Er werd een toast uitgebracht en ze hieven hun glas.

‘Je kunt ervan op aan dat we tijdens je verblijf hier gaan jagen’, beloofde William. ‘Waarschijnlijk zodra David, James en Oliver er ook zijn.’

Andrew draaide zijn glas rond en zocht in gedachten naar een opening om het gesprek in de gewenste richting te sturen. Hij hoefde niet lang te wachten.

‘Is er iemand die je opgevallen is tijdens het diner? Ik kan je straks voorstellen aan wie je maar wilt. Misschien zit er wel een geschikte dame voor je bij.’

‘Dat is niet de reden dat ik voorgesteld wil worden, maar er is mij inderdaad iemand opgevallen.’

William trok veelbetekenend zijn wenkbrauwen op. ‘En wie mag dat dan zijn?’

‘Ze ...’

‘Ha, dus wel een zij’, viel William hem triomfantelijk in de rede. Andrew keek hem enkel fronsend aan, voordat hij verderging: ‘Ze zat bij ons aan tafel, een beetje in het midden. Ze draagt een blauwe jurk en heeft blond haar.’

William, die net een nieuwe slok wilde nemen, liet zijn hand zakken.

‘Oké, je zult specifiekere moeten zijn dan dat. Een blonde vrouw met een blauwe jurk. Daar lopen er zo veel van rond vanavond.’

‘Rosemary leek haar te kennen.’

‘Waarom heb je het dan niet aan haar gevraagd?’ vroeg William, maar hij staakte zijn bijdehante opmerkingen toen hij Andrews gefrustreerde houding zag. ‘Goed, wijs haar straks maar aan. Dan zal ik zien wat ik voor je kan doen.’

Andrew bedankte hem en wachtte onrustig tot het tijd was

om zich bij de vrouwen in de salon te voegen. Hij kon er niet tegen dat hij niet kon bedenken waarvan hij haar kende. Leek ze gewoon op iemand die hij kende of had hij haar echt eerder ontmoet? En wat hadden die gebaren tussen haar en Rosemary te betekenen?

Bij binnenkomst in de salon zocht hij meteen naar de jonge vrouw in haar blauwe jurk. Tot zijn verrassing bevond ze zich vlak bij hem. De man aan haar zijde was degene naast wie ze bij het diner gezeten had. Toen ze zich omdraaide, flitste er op eens een beeld van herkenning door hem heen. Zijn hart leek een slag over te slaan. Zijn voeten weigerden verder te lopen.

Dit kon niet waar zijn.

Andrew knipperde met zijn ogen, maar hij kon de gelijkenis niet van zich afschudden.

Zij was het!

Voor zijn geestesoog zag hij haar weer de straat over schieten. Zelf was hij nog maar een jongen van zestien geweest en natuurlijk was ook zij toen ook nog maar een meisje. Het kinderlijke was uit haar trekken verdwenen. Haar lange blonde haar, dat nu keurig opgestoken was, had toen in vlechten op haar rug gebungeld, met blauwe linten vastgeknoopt. Maar hoewel ze toen een jaar of tien moest zijn geweest, wist hij zeker dat het dezelfde persoon was. Haar gezicht stond in zijn geheugen gegrift. En opeens werd het hem pijnlijk duidelijk. Zij was het meisje dat hem achtervolgde in zijn nachtmerries. Haar opengesperde ogen en ijselijke gil voordat ze viel.

Weer zag Andrew de door hem opgejaagde koetsier met al zijn kracht aan de leidsels trekken. Weer zag hij de steigerende benen van het paard, voordat ze daverend neerdaalden. Weer het meisje, dat doodstil bleef liggen op de keien, die onder haar hoofd bloedrood kleurden. Beelden die hij nooit meer uit zijn hoofd had kunnen krijgen. Elke keer als hij die plaats aan de Ratcliff

Highway voorbijreed, zag hij het hele ongeluk weer gebeuren. Elk detail kon hij zich nog voor de geest halen.

In paniek had hij haar naar de dichtstbijzijnde arts, een voor hem onbekende man, gebracht. Toen hij haar aan de dokter had toevertrouwd, was hij zelf verder gereisd naar Oxford, zonder zelfs maar te wachten of ze weer bij bewustzijn kwam en vervolgens haar familie in te lichten. Het was een laffe daad geweest, waar verder niemand van op de hoogte was behalve zijn koetsier, die dat geheim met zich mee het graf in had genomen. Hoe het met het meisje afgelopen was, had hij nooit geweten. Nog regelmatig vroeg hij het zich af. En nu, acht jaar later, was ze hier.

‘Will.’ Andrew pakte William bij zijn arm en hield hem staande. ‘Wie is dat?’ Zo onopvallend mogelijk knikte hij in de richting van de jonge vrouw met haar helderblauwe jurk. Met een bevalige glimlach luisterde ze naar iets wat de man vertelde.

William volgde zijn blik. ‘Is dat de vrouw die je bedoelde? Dat is Julie Simms, een vriendin van Rosemary. Haar vader bezit een klein landhuis aan de rand van het dorp.’

‘Je moet mij aan haar voorstellen’, zei Andrew beslist.

Will keek hem bevreemd aan. ‘Natuurlijk, als je dat wenst.’ Hij begon in de richting van juffrouw Simms te lopen, en zenuwachtig volgde Andrew hem. Haastig veegde hij zijn klamme handen af aan de stof van zijn pantalon.

‘Juffrouw Simms, meneer Pierson, mag ik u voorstellen aan Andrew Moore, een schoolvriend van mij. Meneer Moore verblijft een aantal weken op Anderson Hall, terwijl ik hem kennis laat maken met Greendale.’

De jongedame maakte een reverentie in zijn richting en keek toen naar hem op. Ze glimlachte vriendelijk en er was geen spoor van herkenning op haar gezicht te zien. Dat was trouwens ook niet vreemd, bedacht Andrew. Ze was destijds immers buiten bewustzijn geweest. Dat was waarschijnlijk ook de reden

waarom haar stralend blauwe ogen, die perfect matchten met haar jurk, hem die bewuste dag niet waren opgevallen.

Andrew moest moeite doen om haar niet onbeschaamd aan te staren. Ze miste de ontelbare sproetjes die over haar neusbrug hadden gelopen en haar wangen hadden gesierd. Misschien waren die in haar tienerjaren weggetrokken. Desondanks wist hij zeker dat zij het was geweest.

‘Hoe bevalt het u hier in Greendale, meneer Moore?’ Meneer Pierson onderbrak Andrews gedachten.

‘Zeer goed!’ antwoordde Andrew. Terwijl Pierson beleefd informeerde naar Andrews woonplaats, kon Andrew het niet laten om af en toe een steelse blik op de vrouw naast hem te werpen. Het was fijn dat William hen aan elkaar had voorgesteld, maar over het verdere verloop had Andrew nog niet nagedacht. Hoe kon hij de vrouw alleen te spreken krijgen? Hij kon het ongeluk toch onmogelijk hier ter sprake brengen?

Hoewel Andrew ervan overtuigd was dat Pierson een alleraardigste kerel was, met wie hij onder andere omstandigheden graag nog verder gepraat had, wilde hij nu liefst zo snel mogelijk van hem af. Maar gezien de verliefde blikken die het paar uitwisselde, raakte hij Pierson vast niet zomaar kwijt.

Met moeite verborg Andrew zijn ongeduld. Nu hij Julie Simms op deze wonderlijke manier in levenden lijve tegenkwam, zou hij haar niet uit het oog verliezen voordat hij wist hoe het destijds verder met haar was gegaan. Het was heerlijk dat hij haar nu in blakende gezondheid tegenkwam. Hij wilde haar alles eerlijk vertellen en hopelijk zou ze hem dan voortaan niet meer in zijn nachtmerries komen opzoeken. Hij verheugde zich erop vanaf nu met een schoon geweten te kunnen gaan slapen, maar dan moest hij nu wel de kans krijgen om haar even onder vier ogen te spreken.

William keek hem vragend aan. Die vond het waarschijnlijk

tijd om verder te gaan. Daar had je het al. 'Als jullie ons zouden willen excuseren', zei hij tegen het jonge stel. Koortsachtig zocht Andrew nog naar een reden om juffrouw Simms alleen te spreken, maar hij kon geen enkel aanvaardbaar excuus bedenken, dus groette hij haar en Pierson en liep met William mee.

'Wat was dat allemaal?' wilde Will weten, terwijl hij Andrew een glas punch overhandigde.

'Hoe bedoel je?' Andrew draaide zich een kwartslag van Will af en veinsde interesse in een jonge vrouw die achter de pianoforte plaats had genomen.

'Ik heb nog niet eerder gezien dat je zoveel belangstelling voor een jongedame had.' Will gaf Andrew een vriendschappelijke klap op zijn schouder. Een scheut punch klotste over de rand van Andrews glas.

'Helaas voel ik mij als je beste vriend genoodzaakt je te vertellen dat ze zo goed als verloofd is met die Pierson. Hij heeft haar nog niet officieel gevraagd, maar iedereen weet dat het eraan zit te komen. Het spijt me voor je, vriend.'

'Maak je geen zorgen, ik ben niet van plan haar van Pierson te stelen.'

'Wat ben je dan wél van plan?' Will keek hem onderzoekend aan.

'Ik ken je goed genoeg om te weten dat er iets aan de hand is.'

'Niets van dien aard', zei Andrew, maar een geschikt excuus kon hij niet bedenken.

William knikte slechts en richtte toen eveneens zijn aandacht op de pianoforte.

Wacht! Andrew zette zijn glas weg. Was juffrouw Simms nou opeens verdwenen? Zonder te aarzelen liep hij naar de deuropening. Hij voelde de verbaasde blik van William in zijn rug, maar negeerde die. Snel keek hij links en rechts de gang in. Ja, daar liep ze terug richting de eetzaal! Dit was zijn kans.

Op het moment dat hij bij de deur van de eetzaal aankwam, stapte ze juist weer naar buiten, nu met een reticule aan haar arm. 'O, pardon', excuseerde ze zich, toen ze bijna tegen hem aanliep. Geschrokken legde ze een hand op haar hart en stapte toen langs hem heen de gang op.

'Juffrouw Simms', sprak Andrew haar snel aan, 'komt u uit Greendale?'

Ze bleef staan en draaide zich naar hem om. 'Ja, geboren en getogen.' Ze glimlachte, maar Andrew zag dat zijn vraag haar verbaasde.

'Komt u toevallig ook weleens in Londen?' polste hij voorzichtig.

'Jazeker, mijn oom en tante wonen in de stad, aan hen brengen we geregeld een bezoekje.'

Andrew aarzelde. Hoe kon hij de volgende vraag het beste verwoorden?

'Ik wil niet onbeleefd zijn, meneer Moore, maar ik ben bang dat mijn gezelschap in de salon op mij wacht.'

Andrew keek de lege gang door en begreep de hint. Ze wilde niet alleen in zijn gezelschap aangetroffen worden. 'Het spijt me, maar ik vroeg me af of er misschien een mogelijkheid is dat we elkaar al eens ontmoet hebben? Zo ongeveer acht jaar geleden op Ratcliff Highway ...'

Er verscheen een rimpel in haar voorhoofd. 'Acht jaar geleden op Ratcliff Highway, zegt u? Ik ben bang dat ik mij dat niet kan herinneren.' Ze keek in de richting van de salon. Andrew zag hoe graag ze terug wilde gaan, en verzamelde moed.

'Dat verwacht ik eigenlijk ook niet, aangezien u bewusteloos was op het moment dat wij elkaar ontmoetten.'

Bij die woorden werd de rimpel in haar voorhoofd dieper. Eerst vernauwden haar ogen zich en daarna werden ze groot.

'Nee! U?' Ze schudde vol ongeloof haar hoofd en zette een stap

bij hem vandaan. Haar gezicht werd bleek. Ze draaide zich om en begon de gang door te lopen in de richting van de salon. Dit ging niet zo als hij in gedachten had gehad. Krampachtig deed Andrew een poging om het gesprek te hervatten. ‘Het spijt me dat ik u van streek heb gemaakt.’

Juffrouw Simms liep echter door en snel ging Andrew achter haar aan.

‘Juffrouw Simms, alstublieft.’ Hij legde een hand op haar arm. ‘Zou u mij een moment willen aanhoren?’ Tot zijn opluchting bleef ze staan. Ze draaide zich zelfs naar hem om. Haar gezicht was niet langer bleek, maar zag er nu eerder verhit uit. Nijdig keek ze hem aan.

‘Wat zou u willen vertellen? Dat u degene was die na het ongeluk nooit meer van zich heeft laten horen? Niet eens zijn naam heeft achtergelaten? Dat weet ik allemaal al, meneer Moore. Wat kunt u mij nog meer te vertellen hebben?’ Haar ogen spuwden vuur. ‘U heeft volkomen gelijk, juffrouw Simms. U heeft alle recht om boos op mij te zijn. Er is niets wat mijn daad goed kan praten.’ Kwaad keek ze de lege gang in. Toen ze bleef zwijgen, deed Andrew dapper een poging de stilte op te vullen: ‘Ik moet eerlijk zeggen dat ik opgelucht ben dat ik u hier zo aantref. U ziet er goed uit. Ik ben blij dat u het er zo vanaf heeft gebracht. U moest eens weten hoeveel zorgen ik mij daarover heb gemaakt.’ Juffrouw Simms schudde haar hoofd. Ze keek hem recht in de ogen en zei kwaad: ‘U hebt het mis. U moest eens weten wat u haar aangedaan heeft. U maakte zich al die tijd zorgen? Waar was u dan toen ze eindelijk weer bij bewustzijn kwam? Waarom wist niemand wie haar dit aangedaan had en wat er precies gebeurd was? Uw koets moet onverantwoord snel gereden hebben! U bent geen man met wie ik in contact wens te komen. Ik eis dat u ons met rust laat.’

Andrew luisterde verward toe. Ons? Waar had ze het over?

‘Wacht even’, probeerde hij haar te kalmeren. ‘Wie is ‘ze’?’

‘Mijn tweelingzus, Ann.’

Verbijsterd keek Andrew haar aan. Haar tweelingzus? Het zweet brak hem uit. Hij voelde zich draaierig worden en een beetje misselijk. Dit was niet de vrouw die voor zijn paard was gelopen? Juffrouw Simms maakte aanstalten om verder te lopen, maar opnieuw hield hij haar tegen.

‘Hoe is het met haar? Hoe is het met uw tweelingzus?’

Twee blauwe ogen keken hem ijzig aan. ‘Ze leeft een goed leven, maar niet dankzij u.’

‘Ik zou haar graag ontmoeten.’

Juffrouw Simms verstijfde. ‘Waarom?’

‘Om mijn verontschuldigen aan te bieden. Om mij ervan te verzekeren dat het goed met haar gaat.’

Een tijdlang zei ze niets, ze keek hem alleen peilend aan. Toen knikte ze langzaam. ‘Misschien is dat wel goed. Komt u morgen maar vlak voor openingstijd naar de bibliotheek, dan zal ik u daar aan haar voorstellen.’

Hij knikte. ‘Ik zal er zijn. Nog één ding ...’

Juffrouw Simms keek hem achterdochtig aan. Daar had ze het recht toe, besepte hij. Wie was hij om eisen te stellen? Maar dit was belangrijk.

‘Wilt u haar alstublieft nog niets vertellen over de reden van mijn komst? Ik ontmoet haar liever voordat ze zich al een indruk over mij heeft gevormd.’

Juffrouw Simms schudde haar hoofd. ‘Ik voel er niets voor om mijn zus voor te liegen.’

‘U hoeft niet te liegen. Ik denk alleen dat het aan mij is om haar op de hoogte te brengen. U hoeft het niet lang voor haar te verzwijgen, alleen maar tot ik haar ontmoet heb en de kans heb gehad om het haar te vertellen.’

Juffrouw Simms leek niet blij met zijn voorstel, maar stemde uit-

eindelijk toch in. Op dat moment verscheen Pierson achter haar in de gang. Hij legde een hand op haar schouder en keek vragend van haar naar Andrew. 'Gaat alles goed?' vroeg hij bezorgd. 'Ja', antwoordde juffrouw Simms. 'Ik heb alleen wat frisse lucht nodig. Zouden we ons bij de gastheer en gastvrouw kunnen verontschuldigen? Ik zou graag naar huis gaan.'

Pierson knikte. 'Natuurlijk kan dat.'

Met een hoofdknikje zei hij Andrew gedag.